

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011806
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120011806.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Q. E., nar. X. Z. XXXX v H., trvalé bydlisko R. XXXX/X, D., t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a iné, o odvolaniach prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava v neprospech obžalovaného a obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava zo 7. januára 2021, č. k. 4T/67/2020-210, na verejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok ohľadom výroku o treste a spôsobe jeho výkonu za skutok v bode 1/.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný Q. E., nar. X. Z. XXXX v H., trvalé bydlisko R. XXXX/X, D., t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov,

o d s u d z u j e

podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Q. E. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo 7. januára 2021, č. k. 4T/67/2020-210, uznal obžalovaného Q. E. (ďalej aj obžalovaný) za vinného v bode 1/ z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s použitím ustanovenia § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 22.11.2019 v čase asi o 11.58 hod. v D. na ulici T. v priestoroch budovy X. združenia K. č. X vulgárne nadával svojej manželke F. E., kričal že je feťáčka, oplul ju, otvorenou dlaňou opakovane (minimálne dvakrát) udrel po líci a pritom na ňu kričal a nadával jej minimálne za jej údajnú neveru, a tak konal napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom OS Trnava, sp. zn.: 0T/271/2018 zo dňa 13.11.2018, právoplatným dňa 13.11.2018 uložený príkaz nepriblížiť sa k poškodenej F. E. ani k jej obydliu na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov,

2/ dňa 13.4.2020 v čase okolo 16.00 hod. v Hlohovci, v miestnej časti N. - R., v interiéri rodinného domu s popisným číslom XXXX/X, fyzicky napadol svoju manželku F. E. tak, že v spálni, kde spala k nej pristúpil a bez slov ju začal opakovane biť päťou do hlavy po dobu približne 10 minút a potom z domu odišiel na neznáme miesto, čím poškodenej F. E. spôsobil ľahké zranenia, a to pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre, v oblasti nosa, s krvnými výronmi, bez prejavov vegetatívnej symptomatológie, tržne-zmliaždenú

ranu na ľavej strane čela, až vlasatej časti hlavy, asi 4 cm dlhú, zasahujúcu do podkožného tkaniva, pomliaždenie mäkkých tkanív ľavého ramena s krvným výronom asi 15x10 cm na predno-bočnej strane s celkovou dobou liečenia a obmedzenia v bežnom spôsobe života v trvaní 1 - 3 týždne.

Okresný súd obžalovaného odsúdil za skutok v bode 1/ podľa § 364 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Za skutok v bode 2/ okresný súd obžalovaného odsúdil podľa § 156 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že Okresná prokuratúra Trnava podala 24. novembra 2019 na okresný súd obžalobu pod sp. zn. 4Pv 305/19-2207 na obvineného Q. E. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím ustanovenia § 139 písm. c) Tr. zák. (skutok v bode 1/), ktorá vec bola vedená na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. OT/302/2019. Následne dňa 13. augusta 2020 podala Okresná prokuratúra Trnava pod sp. zn. 4Pv 95/20/2207 na obvineného Q. E. obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. (skutok v bode 2/), ktorá vec bola pôvodne vedená na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 4T/67/2020, pričom konanie pôvodne vedené pod sp. zn. OT/302/2019 bolo k tomuto konaniu pripojené, keďže išlo o veci vedené proti rovnakému obžalovanému, pred rovnakým samosudcom rovnakého súdu a vec sp. zn. 4T/67/2020 bola v priebehu celého konania väzobnou vecou. Obžalovaný bol tak vo väzbe vo vzťahu ku skutku zo 13. apríla 2020.

Zo obsahu spisového materiálu sp. zn. OT/302/2019 okresný súd zistil, že v tejto veci bol 25. novembra 2019 vydaný trestný rozkaz, ktorý bol napadnutý odporom aktuálne obžalovaného podaným priamo do zápisnice o vyluchu konanom v rovnaký deň.

Výrok o vine obžalovaného týkajúci sa skutku v bode 1/ okresný súd odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania zistil, že výpoveď obžalovaného, poškodenej F. E. (ďalej len poškodenej), svedka U. a svedka N. vykazujú prevažne len menej podstatné rozpory. Obžalovaný uviedol, že ho k príchodu na miesto motivovala sama poškodenej, ktorá to poprela. Táto otázka bola podľa okresného súdu pre výrok o vine nepodstatná, rovnako bolo nepodstatné aj to, ak obžalovaný tvrdil, že bol s poškodenu dohodnutý (zrejme mal na mysli, že sa o tom rozprávali vo všeobecnej rovine), keďže (ak ide o pravdivé tvrdenie) nevedel ani presný čas, kedy sa poškodenej dostaví. Nemá to vplyv na fakt, že obžalovaný nebol nijakým spôsobom vedome provokovaný a fakt, že ho hnevala prítomnosť poškodenej, ktorá ako manželka obžalovaného na miesto prišla spoločne so svedkom U. nemá pre výrok o vine žiadnu relevanciu. Podstatným aspektom je rozhodne fakt, že obžalovaný si bol vedomý zákazu priblížiť sa k poškodenej, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2018, sp. zn. OT/271/2018, pričom na tento fakt nemá vplyv ani prípadný súhlas poškodenej. Svedka N. okresný súd považoval za nestrannú osobu s vyššou vierohodnosťou ako u obžalovaného, poškodenej a svedka U.. Obžalovaný prišiel na miesto pred poškodenu a je nepodstatné, koľko na ňu čakal. Po vstupe poškodenej do predsieni došlo k verbálnemu konfliktu ohľadom údajnej nevery, pričom okresný súd uveril verzii poškodenej a najmä svedka N., ktorý uviedli, že obžalovaný dal poškodenej minimálne 2 facky, teda nielen sa na ňu zahnal, tak ako to tvrdil obžalovaný. Okresný súd bez návrhu doplnil dokazovanie v zmysle § 2 ods. 11 Tr. por., no nebolo v konaní spoľahlivo preukázané, že by sa obžalovaný poškodenej vyhrážal ujmou na živote alebo zdraví, resp. inou závažnou ujmou. V prípade výpovede poškodenej je jej vierohodnosť kolísavá. Ak by sa obžalovaný vyhrážal poškodenej v takejto forme, svedok N. stojaci cca 1 meter od nej by vyhrážky zaregistroval. Ak by aj takáto narážka bola „medzi rečou“ vznesená, je zo správania poškodenej zrejmé, že nebola braná vážne, teda chýbala jej spôsobilosť vyvolať dôvodnú obavu a prípadné štádium pokusu súd nemohol v reálnej rovine overiť. Okresný súd skúmal, či neprichádzala do úvahy tzv. prekvalifikácia skutku, t. j. či konaním obžalovaného nebola naplnená skutková podstata iného trestného činu, ktorého charakteristika lepšie vystihuje objektívnu stránku jeho konania. V tomto prípade vzhľadom u obžalovaného naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák., keďže ide o skutok spáchaný na blízkej osobe. V danom prípade je nepochybné, že k útoku došlo aj pred 3 prítomnými osobami, aj na mieste verejnosti prístupnom. Konanie obžalovaného možno hodnotiť ako výtržnosť aj hrubú neslušnosť (teda sú naplnené oba znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty - vyžaduje sa splnenie aspoň jedného). Závažnosť konania obžalovaného bola podčiarknutá hrubým ignorovaním súdneho zákazu priblížiť sa k poškodenej, pričom z vyjadrení obžalovaného možno dôvodiť, že tento zákaz nepovažoval za nutné dodržiavať, pokiaľ mu to sama poškodenej tolerovala.

V prípade skutku 1/ okresný súd u obžalovaného videl naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu výtržníctva, keď jeho konanie narušilo občianske spolunažívanie hrubým spôsobom, voči osobe, voči ktorej mal zosilnenú povinnosť sa akéhokoľvek invazívneho (t. j. nielen násilného) konania zdržať, navyše na mieste, kde boli vykonávané verejnoprospešné ciele (výdaj stravy sociálne odkázaným osobám). Ku skutku 1/ okresný súd dodal, že je taktiež zachovaná totožnosť skutku, pričom právnou kvalifikáciou v podanej obžalobe a vo vydanom trestnom rozkaze, nie je okresný súd viazaný. Obžalovaného bolo možné uznať za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva, pretože ide o trestný čin rovnako trestný (rovnako prísny) - v prípade skutku kvalifikovaného ako ust. § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. (nebezpečné vyhrážanie na chránenej osobe), kde je zákonná sadzba rovnaká ako v prípade ust. § 364 ods. 2 písm. d) Tr. zák. (výtržníctvo na chránenej osobe), aj bez upovedomenia o zmene právnej kvalifikácie, pričom upovedomenie podľa § 284 ods. 2 Tr. zák. súd aj tak vydal, keďže obžalovanému je potrebné poskytnúť informácie, na podklade ktorých vie, aké legitímne očakávanie ukončenia konania môže predpokladať. V takomto prípade, ale obhajoba logicky nemá nárok žiadať o odročenie pojednávania za účelom prípravy (§ 284 ods. 2 Tr. por. a contrario), o čo mimochodom ani nežiadala.

Ku skutku v bode 2/ okresný súd uviedol, že obžalovaný spáchanie skutku poprel, skutkový dej opísal tak, že bol v dome, v ktorom má hlásený trvalý pobyt spoločne s poškodenou a ich spoločnými deťmi, na základe predchádzajúcej komunikácie s poškodenou, ktorá ho tam volala, pričom sama poškodená to poprela, naopak správanie obžalovaného opísala ako obťažujúce. Okresný súd zdôraznil, že obžalovaný sa k poškodenej priblížil aj napriek súdnemu zákazu, ktorý (nie po prvý krát) ignoroval a ani prípadný súhlas zo strany poškodenej v tomto smere nie je podstatnou skutočnosťou. Výpovede sa líšia aj v tom smere, či poškodená vnímala obžalovaného v inkriminovaný deň od rána a tento mal byť v dome s jej vedomím alebo sa do domu dostal počas jej spánku a prebudila sa až na útok obžalovaného. Obe verzie však nie sú pre právne posúdenie veci taktiež podstatné. Najpodstatnejším elementom v danom prípade je fakt, že zranenia poškodenej vznikli na základe fyzického kontaktu s obžalovaným, pričom verzia o sebaobrane obžalovaného je vylúčená vykonaným dokazovaním, najmä odborným vyjadrením MUDr. S., ktorý jednoznačne uzavrel, že poškodená utrpela opakované zranenia, ktorých časť mohla vzniknúť aj tak, ako opisoval obžalovaný - t. j. pádom na nábytok, ale je tiež nepochybné, že časť zranení poškodenej vznikla úderom päste, resp. inak ako nárazom na ostrú hranu nábytku, išlo teda o pôsobenie opakovaného násillia, navyše lokalizovaného do oblasti hlavy a aj ramena. Je nepochybné, že k zraneniu nemohlo dôjsť pred skutkom a ani po skutku (čo vyplýva aj z výpovedí obžalovaného a poškodenej, ako aj svedka C.). Sama skutočnosť, či poškodená spala, keď mala byť napadnutá obžalovaným alebo k fyzickému stretu došlo na základe verbálneho konfliktu, ktorý prerástol v násillie, v tejto etape podľa okresného súdu nemožno zistiť.

Okresný súd vykonal zisťovanie a bez návrhu strán (postupom podľa § 2 ods. 11 Tr. por.) doplňoval dokazovanie, avšak bez patričného výsledku (realizácia práva maloletej svedkyne E. odmietnuť vypovedať). V tomto smere okresný súd zohľadnil závery znaleckého dokazovania ohľadom svedkyne - poškodenej, ktorej výpoveď znalkyňa PhDr. Bieliková vyhodnotila ako vierohodnú, a to s poukazom na jej aktuálne nastavenie, najmä na odlúčenie od obžalovaného, ktorý je aktuálne vo väzbe v tejto trestnej veci. Výpoveď poškodenej v minulosti znalkyňa hodnotila ako nevierohodnú, došlo však k zmene situácie, k odlúčeniu od obžalovaného a tlaku zo strany syna M. E., ktorý na matku tlačí, aby vypovedala pravdivo o všetkých skutočnostiach. Poškodená je tiež motivovaná pravdivo vypovedať bezprostrednou hrozbou trestu, keďže je aktuálne trestne stíhaná za predošlú krivú výpoveď voči obžalovanému v inej trestnej veci. V predložennom znaleckom posudku bolo konštatované, že poškodená je schopná vnímať dôsledky svojho správania v etape po opadnutí najväčšieho návalu emócií, čo súd považuje za splnené pre jej výpoveď v prípravnom konaní (po vzatí obžalovaného do väzby) ako aj na hlavnom pojednávaní. V prípade poškodenej je motivácia k pravdivej výpovedi zmenou oproti predchádzajúcemu trestnému konaniu.

Výpoveď poškodenej si okresný súd overil aj inými dôkazmi, a to výpoveďou svedka C., ktorý potvrdil, že poškodená krátko po skutku označila obžalovaného ako páchatela a uviedla, že ju mal napadnúť. Na výsluch svedka M. E. prihladnúť nemohol, keďže nebol pred súdom vykonaný (išlo len o výpoveď o sprostredkovaných informáciách). Zo záveru znalca MUDr. Pamulu o priebehu fyzického stretu a vzniku jednotlivých zranení vyplynulo, že všetky zranenia mohli vzniknúť tak, ako uvádzala poškodená, avšak ich časť mohla vzniknúť aj tak, ako uvádza obžalovaný (avšak nie všetky, teda obžalovaný nevyhnutne nehovorí celú pravdu). Poškodená počas výsluchu sama uviedla, že ju obžalovaný telefonicky žiadal, aby súdu uviedla, že padla na skriňu a to v čase, keď nemohla mať vedomosť o tom, čo obžalovaný vypovedal (počas výpovede obžalovaného nebola prítomná v pojednávacej miestnosti a do spisu po danom pojednávaní nenahliadla), čiže jediným logickým záverom sa javí byť ten, že jej o svojej výpovedi

vavel sám obžalovaný, resp. obžalovaný jej uviedol, čo ide vypovedať, zrejme ale ani obžalovaný ani poškodená dostatočne neporozumeli záverom znaleckého posudku MUDr. Pamulu. V očiach súdu najpravdepodobnejšou verziou je preto tá, že obžalovaný a poškodená po predchádzajúcom verbálnom konflikte absolvovali fyzický stret pri ktorom buď obžalovaný viackrát päšťou udrel poškodenú do oblasti hlavy a ramena a tá buď následkom úderu alebo následkom „strkania“ spadla na nezistený predmet, ktorým mohol byť aj kus nábytku. Nie je vylúčená ani prvotná iniciatíva poškodenej resp. prejav určitej agresie z jej strany, ktorý by mimochodom zapadal aj do jej zistenej povahovej výbavy, avšak je zjavné, že násilie zo strany obžalovaného nespĺňalo žiadnu z okolností vylučujúcich protiprávnosť v zmysle § 24 Tr. zák. a nasl. Pre právnu kvalifikáciu pritom rozhodujúci nie je ani element dĺžky trvania konfliktu. Okresný súd odmietol návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania výpismi z SMS komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou, ako aj výpismi hovorov oboch týchto subjektov, nakoľko obžalovaný chcel týmto preukázať fakt, že bol motivovaný k stretávaniu sa s poškodenou z jej strany. Tento záver však nie je nijakým spôsobom relevantný a nie je spôsobilý privodiť iné nazeranie na vinu obžalovaného. Je tiež potrebné dodať, že komunikácia medzi obžalovaným a poškodenou sa javí byť pravdepodobnou a súd jej existenciu vyhodnotil v prospech obžalovaného, ktorý uvedené tvrdil a vykonaným dokazovaním nebol preukázaný opak (zásada in dubio pro reo), avšak túto okolnosť mohol zohľadniť iba pri rozhodovaní o výmere oboch trestov, čo aj urobil.

Výrok o treste týkajúci sa skutku v bode 1/ okresný súd odôvodnil tým, že u obžalovaného zistil poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval). K tomuto záveru súd dospel po zrejmej úvahe, keď vyhodnotil stav, ktorý obžalovaný de facto sám priznal. Súd musel konštatovať, že priznal verbálny konflikt a zahnanie sa na poškodenú, poprel síce facku, avšak už z jeho konania a okolností mal súd za preukázané, že obžalovaný priznal spáchanie skutku, ktorý je právne kvalifikovaný ako výtržníctvo. Poprel vyhrážanie sa poškodenej, tento element však v rámci dokazovania nebol spoľahlivo zistený. Pokiaľ ide o ľútosť nad spáchaným skutkom, táto vyplýva z výpovede obžalovaného, hoci súd mal isté pochybnosti, či ide o ľútosť nad konfliktom s poškodenou alebo o ľútosť nad hroziacim trestnoprávnym postihom za skutok, spáchaným v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Tu súd aplikoval zásadu in dubio pro reo a uzavrel existenciu ľútosti obžalovaného nad spáchaným skutkom. V prípade priťažujúcich okolností, okresný súd mal za preukázanú existenciu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. (už bol za trestný čin odsúdený). V zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. okresný súd konštatoval neutrálny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností s tým, že výmera základnej trestnej sadzby pre obžalovaného bola od 6 mesiacov do 36 mesiacov.

Išlo o skutok spáchaný v skúšobnej dobe, teda podľa okresného súdu bolo potrebné ukladať nepodmienečný trest, keďže tzv. alternatívny trest v prípade obžalovaného okresný súd nepovažoval za vhodný. Samotný incident je trestným činom pre závažnosť prameniacy z plynúceho zákazu priblíženia a ohrozenia verejného záujmu. Je tiež prejavom ustavičných hádok medzi obžalovaným a poškodenou, kde práve ignorácia zákazov a pravidiel občianskeho spolunažívania zo strany obžalovaného je dôvodom trestnosti skutku, inak by skutok nebol závažnej povahy. S poukazom na uvedené okresný súd uložil trest na spodnom okraji trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, na výkon ktorého obžalovaného zaradil do ÚVTOS so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu (5 záznam v RT), zohľadňujúc aj fakt, že obžalovanému hrozí navýšenie trestu titulom tzv. premeny podmieneného odsúdenia z konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. OT/271/2018, ako aj súčasne uložený trest za skutok 2/.

Výrok o treste za skutok v bode 2/ okresný súd odôvodnil tým, že u obžalovaného neprichádzala do úvahy poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., keďže popieral podstatné znaky skutku, teda sa nepriznal. Okresný súd mal za preukázanú existenciu priťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. m) Trest. zák. (už bol za trestný čin odsúdený), preto v zmysle § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. konštatoval prevahu priťažujúcich okolností s tým, že výmera základnej trestnej sadzby pre obžalovaného bola od 12 do 36 mesiacov a po aplikácii § 38 ods. 2 a 3. Tr. zák. od 20 mesiacov do 36 mesiacov. Vzhľadom na vykonané dokazovanie ide o skutok spáchaný v skúšobnej dobe, teda logicky bolo dôvodné podľa okresného súdu ukladať trest nepodmienečnou formou (alebo tzv. alternatívny trest, ktorý ale v prípade obžalovaného súd nepovažoval za vhodný). Vzhľadom na okolnosti prípadu a na fakt, že násilie nebolo vedené formou veľkej intenzity, ako aj na fakt, že už pomer priťažujúcich okolností značne modifikoval trestnú sadzbu v neprospech obžalovaného, okresný súd uložil obžalovanému trest pri spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 20 mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ÚVTOS so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu. Aj pri ukladaní tohto trestu zohľadnil fakt, že obžalovanému hrozí navýšenie trestu titulom tzv. premeny podmieneného odsúdenia

z konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. OT/271/2018, ako aj súčasne uložený trest za skutok 1/.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátorka) podala odvolanie čo do výroku o vine a treste za skutok v bode 1/, no vo vzťahu k výroku o vine a treste za skutok v bode 2/ sa práva na podanie odvolania vzdala.

Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní k opravnému prostriedku vyjadril v tom smere, že si ponechá lehotu na podanie odvolania.

Okresnému súdu bolo 19. januára 2021 doručené odvolanie obžalovaného, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Adriána Caka, v ktorom uviedol, že odvolanie podal čo do výroku o vine a treste z dôvodu, že tvrdenia poškodenej ohľadne skutkov, za ktoré bol odsúdený, nie sú pravdivé. Poškodená je nedôveryhodná, keďže už v minulosti v inom trestnom konaní vedenom proti nemu uvádzala nepravdu, čo viedlo k zastaveniu jeho trestného stíhania a poškodená bola právoplatne odsúdená za prečin krivej výpovede. Počas predmetného trestného konania dokonca upravovala svoje výpovede, napr. pri výsluchu 6. mája 2020 povedala, že ju sotil o skriňu a následne pri ďalších svojich výsluchoch povedala, že ju nesotil do skrine. Podľa znaleckého posudku znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej č. 50/2019, ktorý bol podaný v trestnom konaní vedenom proti nemu na Okresnom riaditeľstve PZ pod ČVS: ORP-1091/4-VYS-TT 2019, nebolo možné považovať výpovede poškodenej zo psychologického hľadiska za vierohodné, zatiaľ čo podľa znaleckého posudku č. 52/2020, ktorý bol podaný v predmetnom trestnom konaní je možné považovať výpovede poškodenej zo psychologického hľadiska za vierohodné. Vysvetlenie znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej ohľadne odlišných záverov jej znaleckého skúmania považuje obhajoba za nezrozumiteľné.

Obžalovaný je toho názoru, že skutočnosť že si poškodená uvedomila dôsledky svojho konania a že vypovedala pod tlakom syna nevylučuje, že poškodená si mohla vymyslieť alebo pozmeniť okolnosti priebehu skutku, pre ktorý je stíhaný v predmetnom trestnom konaní. Za nesprávny preto považuje spôsob, akým sa súd vysporiadal s odôvodnením znalkyne ohľadne sporných záverov jej znaleckých skúmaní. Ďalej namietal, že skutok z 13. apríla 2020 má preukazovať najmä výpoveď poškodenej a lekárska správa. Z Odborného vyjadrenia MUDr. Pamulu je zrejmé že zranenia poškodenej nemuseli vzniknúť len rukou útočníka zovretou v päšť, ale napríklad aj nábytkom, rohom lavice či stola. Spôsob vzniku zranenia poškodenej, ktorý opísal nebol MUDr. Pamulom vylúčený. S poukazom na uvedené obhajoba navrhla, aby krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolanie podal aj sám obžalovaný vo vlastnoručne spísanom podaní, ktoré bolo doručené okresnému súdu 22. januára 2021. V ňom obžalovaný uviedol, že nesúhlasí s rozsudkom okresného súdu vo vzťahu k prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., že on na súde vypovedal pravdu, nespôsobil tržnú ranu na hlave poškodenej, že sa pohádali za syna M., že zobral bicykel, že pri ich hádke došlo k jej zraneniu, keď spadla na skriňu a rozbila si hlavu, čo priznala aj poškodená, a neskôr to poprela. Telefonoval s ňou z Leopoldova a sama mu povedala, že polícii povedala, že spadla na skriňu. Žiadal na súde o prehratie záznamu tohto hovoru, čo mu bolo zamietnuté. Aj dôkazy vo forme SMS, a ďalších volaní mu boli zamietnuté. Dcéra N. E. bola priamym svedkom, no odmietla vypovedať. Aj syn M. E. odmietol vypovedať. Zo znaleckého posudku MUDr. Pamula vyplynulo, že vzhľadom na dĺžku rany, mohlo dôjsť k zraneniu skôr nárazom na tvrdý, tupo-hrnatý predmet, prípadne obľý predmet. To je v súlade s jeho výpoveďou. Znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková na súde uviedla, že poškodená potrebuje odbornú pomoc, pretože bez nej ťažko prejedikovať vývoj jej stavu do budúcnosti. Poškodená vypovedala, že od krvi bola aj stena aj nábytok. Svedok Z. C. pred políciu vypovedal, že si nepamätá, či tam bolo niečo od krvi. Týmto vyvrátil jej tvrdenie. Poškodená je psychicky chorá, namýšľa si voči nemu a všetko zveličuje. Celá obžaloba týkajúca sa prečinu ublíženia na zdraví je postavená len na jej výpovedi, pričom ona nehovorí pravdu ako to presne bolo. Má sklony klamať. Vypovedala, že ju bil 10 minút do hlavy. Keby to bola pravda, mala by ťažšie zranenia a 10 minút nevydržíť toľko úderov do hlavy ani profesionálny boxer. MUDr. Pamula potvrdil, že intenzita úderov bola prevažne slabá. Aj pri prvom skutku rozprávala, že sa jej vyhrážal a svedok nič také nepočul. Problémy medzi nimi pramenia z toho, že poškodená berie pervitín, preto má svoje stavy. Polícia odmietla zabezpečiť dôkazy, ktoré by preukázali, že je závislá na drogách. Taktiež poukázal na to, že má operovanú pravú ruku a môže byť rád, že ňou vôbec hýbe, nieto ešte ňou udierať.

Prokurátorka odvolanie zahlásené na hlavnom pojednávaní čo do výroku o vine a treste za skutok v bode 1/ odôvodnila písomným podaním doručeným okresnému súdu 8. februára 2021. Hoci teda odvolaním napadla aj výrok o vine ohľadom skutku v bode 1/ výroku rozsudku, tak v písomných dôvodoch odvolania tomuto výroku, ale ani konaniu, ktoré mu predchádzalo, žiadne chyby nevytykala.

V odvolaní namietala len výrok o treste za skutok v bode 1/, ktorý označila za nezákonný. Dôvodila tým, že okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému za skutok v bode 1/ priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Poukázala na obsah výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktorý uviedol, že poškodenej F. E. nadával, opľul ju a zahnal sa na ňu rukou, ale ju netrafil, nezachytil jej tvár, len po vlasoch jej prešiel rukou. O tom, že obžalovaný poškodenej dal dve facky však vypovedala nielen samotná poškodená F. E., ale bola potvrdená aj výpoveďou svedka Z. N.. Okresný súd v odôvodnení rozsudku mal taktiež za preukázané, že obžalovaný poškodenej facky dal, nakoľko túto skutočnosť zo skutku nevypustil, dokonca do skutkovej vety dopísal, že minimálne dve (facky) a ešte skutok upravil tým, že na poškodenú kričal, nadával jej za údajnú neveru a tak konal napriek tomu, že mal už skorším rozsudkom uložený príkaz nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov. Obžalovaný nepriznal spáchanie skutku v celom rozsahu, ani tak ako bol formulovaný v obžalobe doručenej okresnému súdu, ani tak ako bol upravený okresným súdom pri vyhlásení rozsudku. Poprel, že by poškodenej dal nejakú facku, iba sa na ňu zahnal. Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2018, sp. zn. OT/271/2018, právoplatným 13. novembra 2018, bol obžalovanému okrem iného uložený príkaz nepriblížiť sa k poškodenej ani k jej obydliu na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov. Účelom tohto obmedzenia bolo zabrániť akémukoľvek, no najmä fyzickému kontaktu medzi obžalovaným a poškodenu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku sa uvádza, že obžalovaný vo vzťahu k podstatným rysom tento skutok priznal, keď priznal konanie, ktoré de facto zakladá naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty výtržníctva. Na rozdiel od súdu pri tomto skutku mala za to, že podstatným pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu výtržníctva v zmysle príslušných ustanovení Tr. zák. je najmä to, že napriek uloženému príkazu sa obžalovaný dopustil nielen verbálneho, ale aj fyzického napadnutia poškodenej vo forme faciek. A toto konanie - údery fackou obžalovaný nepriznal. Nemožno tiež súhlasiť s tvrdením súdu, že obžalovaný prejavil úprimnú ľútosť nad spáchaným skutkom. Totiž sám okresný súd v napadnutom rozsudku nevedel s určitosťou, čo vlastne obžalovaný oľutoval. Tento totiž reálne neprejavil žiadnu ľútosť nad svojim správaním voči poškodenej a nevyplývalo to ani z jeho výpovede. Prokurátorka preto navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste za skutok pod bodom 1/ a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol tak, že obžalovanému podľa § 364 ods. 2, § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uloží nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere minimálne 1 rok a 4 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.). Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátorky nevyjadril ani sám, ani prostredníctvom svojho obhajcu. Prokurátorka sa dôvodom odvolania obžalovaného taktiež nevyjadrila. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 8. marca 2021.

Za účelom prejednania oboch odvolaní nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 15. apríla 2021, na ktorý sa dostavili prokurátor a obhajca obžalovaného JUDr. Adrián Cako. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodenej, ktorá sa napriek upovedomeniu na verejné zasadnutie nedostavila.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko v žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že zotrúva na podanom odvolaní a zároveň navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste za skutok v bode 1/ výroku zrušil a obžalovanému uložil primeraný nepodmienečný trest odňatia slobody. Odvolanie obžalovaného navrhol prokurátor ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného JUDr. Adrián Cako uviedol, že zo strany obhajoby bolo v odvolaní všetko podstatné uvedené, navrhol žiadať napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Obžalovaný sa vyjadril tak, že poškodená je nedôveryhodná osoba, chce vyslovene zdôrazniť, že ona trpí paranojami, že 10 rokov užíva pervitín, čo nahlasoval aj na sociálku a že ho v minulosti už dvakrát krivo obvinila. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu.

Podľa § 315 Tr. por. o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré

v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podali oprávnené osoby - prokurátor a obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli sa urobili tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania, avšak také chyby nezistil.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné, no odvolanie obžalovaného dôvodné nie je.

Ku skutku pod bodom 1/ výroku o vine

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo tomuto výroku, obžalovaný a ani prokurátor mu v odvolaniach konkrétne procesné pochybenia nevytýkali. Rovnako žiadne chyby nevytýkali ani rozhodnutiu ohľadom tohto bodu výroku. Krajský súd sa preto v rámci odvolacieho prieskumu zameril len na také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., avšak také chyby nezistil.

Odvolacím prieskumom krajský súd zistil, že okresný súd postupoval v procese dokazovania v súlade s Trestným poriadkom, že vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, že vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správnejmu záveru, že žalovaný skutok stal spôsobom opísaným v bode 1/ skutkovej vety výroku o vine a že ho spáchal obžalovaný.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. následne okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadom tohto výroku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje bez potreby ho opakovať. O správnosti a úplnosti skutkových zistení, ako aj o vine obžalovaného v tomto bode výroku nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, táto zodpovedá stavu veci a zákonu. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorú si ako správnu osvojuje.

Z prezentovaných dôvodov vyhodnotil krajský súd odvolania prokurátora a obžalovaného ohľadom skutku pod bodom 1/ výroku o vine napadnutého rozsudku ako nedôvodné.

Ku skutku pod bodom 2/ výroku o vine

Ani konaniu, ktoré predchádzalo bodu 2/ výroku o vine, nevytýkal obžalovaný žiadne chyby. Krajský súd preto prihliadal len na chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom také chyby v konaní nezistil. Naopak, možno konštatovať, že okresný súd postupoval v procese dokazovania v súlade s Trestným poriadkom, že vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, že vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správnejmu záveru, že skutok pod bodom 2/ výroku o vine sa stal a že ho spáchal obžalovaný.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. následne okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, ich podstata spočíva v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy (ide o odvolacie námietky typu že, poškodená klame, nedá sa jej veriť, je závislá na pervitíne, už v minulosti ho krivo obvinila, súd zle vyhodnotil znalecký posudok PhDr. Bielikovej ohľadom vierohodnosti poškodenej, súd nesprávne vyhodnotil aj závery odborného vyjadrenia MUDr. Pamulu ohľadom mechanizmu vzniku zranení a pod.). V odvolaní následne obžalovaný polemizuje s odôvodnením rozsudku, kde presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá je založená na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov.

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu vecí a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav vecí v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015). V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre výrok o vine ohľadom skutku pod bodom 2/, keď okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o vine a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadom tohto bodu výroku je z pohľadu krajského súdu presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si príslušnú časť odôvodnenia v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

Odvolaciu námietku obžalovaného, že okresný súd nesprávne vyhodnotil závery znaleckého posudku PhDr. Bielikovej ohľadom vierohodnosti poškodenej, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Treba súhlasiť s argumentáciou okresného súdu, že sa znalkyňa PhDr. Bieliková veľmi precízne venovala

objasneniu skutočnosti, prečo v tomto prípade považovala poškodenú za vierohodnú, hoci pri skoršom vyšetrení v inej trestnej veci dospela k opačnému záveru. Rovnako ako okresný, ani krajský súd nemal dôvod spochybňovať závery tejto znalkyne.

Správne preto postupoval okresný súd, keď uveril výpovedi poškodenej. V tomto smere je kľúčové to, že poškodená obžalovaného zo spáchania súdeného skutku konzistentne usvedčuje v priebehu celého trestného konania, čo vylučuje inú osobu ako páchatela. Drobné diskrepancie v jej výpovedi ohľadom priebehu skutku nie sú ani podľa názoru krajského súdu natoľko podstatné, aby bolo možné konštatovať, že poškodená je nedôveryhodná. Naopak, je pochopiteľné, že ak príde fyzický útok počas spánku ako v tomto prípade, tak osoba po prebudení môže byť v šoku, zmätená, čo môže do istej miery skresľovať jej pamäťovú stopu. Poškodená sama uviedla, že útok trval v rozpätí 5 - 10 minút, kedy bola sústavne udieraná obžalovaným do hlavy, pričom podľa slov svojich detí mala miestami upadať do bezvedomia. To sú práve tie okolnosti, pre ktoré si poškodená úplne detailný priebeh incidentu nemusí pamätať. Pokiaľ obžalovaný namietal, že 10 minút úderov do hlavy by nevydržal ani boxer, k tomu krajský súd uvádza, že takto vymedzený časový úsek v opise skutku ešte neznamená, že údery z jeho strany prichádzali takpovediac non stop. Je to myslené v tom smere, že útočenie pretrvávalo po dobu 10 minút, počas ktorých ju udieral päsťou, pričom nepochybne boli aj úseky, kedy obžalovaný na poškodenú neútočil či už z dôvodu, že sa poškodená aktívnejšie bránila, príp. upadla do bezvedomia ako tvrdila, alebo že sám obžalovaný útočiť už nevládal. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na závery odborného vyjadrenia MUDr. Pamulu, podľa ktorých údery na poškodenú boli vedené slabou až veľmi slabou intenzitou, čo práve koreluje jednak s dĺžkou útoku (pri silnejších alebo veľmi silných úderoch je predpoklad, že by útok skončil podstatne skôr), ako aj s tvrdením obžalovaného, že má zníženú funkčnosť jednej ruky.

Výpoveď poškodenej je navyše objektivizovaná práve závermi odborného vyjadrenia znalca MUDr. Pamulu, v ktorom znalec mechanizmus vzniku zranení - pomliaždenia mäkkých tkanív a tváre - spôsobom, ako tvrdila poškodená (rukou útočníka zovretou v päsť do oblasti hlavy a tváre), nevylúčil. Dodal, že poškodená nebola udieraná výlučne do hlavy, lebo v zdravotnej dokumentácii sú zranenia aj v oblasti ľavého ramena. Nevylúčil, že okrem úderov vedených päsťou, nemohlo pri tomto fyzickom útoku dôjsť i k narazeniu hlavy/prípadne i ľavého ramena/ napr. do nábytku, dverí a podobne. K tomu treba dodať, že len vznik tržno-zmliaždenej rany mohol byť spôsobený pádom na nábytkom, v tomto prípade skriňou. Tržno-zmliaždená rana ale nebola jediným zranením poškodenej, ktoré si vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas, t. j. najmenej sedem dní (v jej prípade 1 - 3 týždne - odhad znalca), sťažený obvyklý spôsob života poškodenej.

Pokiaľ obžalovaný spochybňoval výpoveď poškodenej poukazom na jej závislosť na pervitíne, k tomu krajský súd uvádza, že jej závislosť v konaní preukázaná nebola. Ak by ale aj preukázaná bola, tak to ešte neznamená, že poškodená klame. Osoby závislé na OPL sú bežne vypočúvané v drogových trestných veciach ako svedkovia, pričom ich výpovede sú hodnotené tak ako aj iné dôkazy, vždy individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach s inými dôkazmi.

Pokiaľ ide o spochybňovania výpovede poškodenej, k tomu krajský súd považuje za potrebné poznamenať, že poškodená vypovedala v konaní v procesnom postavení svedka. V tomto postavení musí vypovedať pravdu, nič iné len pravdu a vedome nič nezamlčať, inak jej hrozí trestnoprávny postih za krivú výpoveď. Navyše poškodená vypovedala v čase, kedy jej plynula skúšobná doba podmieneného odsúdenia. Naproti tomu stojí výpoveď obžalovaného, recidivistu trestnej činnosti, ktorý sa môže v konaní brániť spôsobom, akým uzná za vhodné, teda môže aj klamať, skresľovať, či zavádzať. Správne okresný súd poukázal na fakt, že to bol obžalovaný, komu bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2018, sp. zn. OT/271/2018, uložený okrem iného príkaz nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržať sa v blízkosti jej obydlika alebo miesta, kde sa táto osoba zdržuje alebo ktoré navštevuje, pričom tento zákaz v oboch prípadoch porušil. Aj v tomto kontexte nebolo možné jeho obhajobné tvrdenia považovať za pravdivé.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, táto zodpovedá stavu veci a zákonu. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorú si ako správnu osvojuje.

Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného aj vo vzťahu k tomuto bodu výrok o vine za nedôvodné.

K trestom všeobecne

Pokiaľ ide o napadnuté výroky o trestoch za skutky pod bodom 1/ a 2/ výrok o vine, krajský súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania

trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiadauce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

K trestu za skutok pod bodom 1/

Výrok o treste za skutok pod bodom 1/ výroku o vine napadnutého rozsudku krajský súd preskúmal z hľadiska chýb vytykánych prokurátorom v odvolaní, reflektujúc fakt, že odvolanie voči tomuto výroku podal aj obžalovaný, hoci ho bližšie neodôvodnil.

Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce napadnutému výroku, prokurátor ani obžalovaný mu žiadne chyby nevytykali a krajský súd ich vlastným prieskumom nezistil, preto konštatuje, že okresný súd ohľadom tohto výroku vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu.

Okresný súd nepochybil ani pri určení druhu trestu a správne obžalovanému v zmysle ust. § 49 ods. 2 Tr. zák. ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko sa skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/271/2018. Alternatívne tresty by ani podľa názoru krajského súdu v prípade obžalovaného, ktorý bol opakovane súdne trestaný, nespĺnili svoj účel.

Okresný súd ale pochybil pri posúdení skutočnosti relevantnej v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. pre určovanie druhu trestu a jeho výmery, konkrétne u obžalovaného nesprávne vyhodnotil existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., že sa k trestnému činu priznal a úprimne ho oľutoval. V tomto smere prokurátor v odvolaní dôvodne namietal, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by sa ku skutku priznal, ani že by ho úprimne oľutoval.

Nesprávna je úvaha okresného súdu, že na priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti postačovalo priznanie sa obžalovaného ku konaniu, ktoré v podstatných rysoch napĺňa obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s použitím ust. § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. sa vyžaduje, aby páchatel priznal všetky aspekty trestnej činnosti, nie selektívne iba niektoré z nich. Aby súd mohol priznanie sa páchatela k spáchaniu trestného činu v akejkolvek podobe hodnotiť v jeho prospech, musí svedčiť o jeho snahe po náprave a nesmie byť urobené len formálne. Požiadavkou, aby ľútosť páchatela bola úprimná, sa kladie dôraz na skutočnosť, že nebude stačiť iba formálny prejav. Vyžaduje sa kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatela k svojmu trestnému činu, a to na základe jeho správania po čine.

Aplikujúc prezentované úvahy na súdený prípad krajský súd dospel k záveru, že na priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti obžalovanému sa vyžadovalo, aby sa priznal k spáchaniu skutku tak, ako ho ustálil okresný súd v odsudzujúcom výroku, čo ale obžalovaný neučinil, lebo nepriznáva dve facky poškodenej, hoci ich mal okresný súd za preukázané, čo aj vyjadril v bode 1/ skutkovej vety výroku o vine. Správne tiež prokurátor poukázal na to, že obžalovaný v priebehu konania, ale ani na odvolacom súde, ani len náznakom nevyjadril úprimnú ľútosť nad svoj konaním.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd konštatuje, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. obžalovanému nepatrí. Iné poľahčujúce okolnosti u neho ani krajský súd nezistil.

Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, okresný súd správne u obžalovaného zistil jednu z nich a síce, že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zák.). U obžalovaného tak prevažujú priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi, v dôsledku čoho je potrebné postupovať podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. a zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody zo 6 mesiacov o jednu tretinu, konkrétne na 16 mesiacov. Horná hranica trestnej sadzby 3 rokov sa nezmenila.

V uvedenom rozpätí krajský súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, ktorý vzhľadom na osobu obžalovaného, charakter súdenej trestnej činnosti a okolnosti prípadu považoval za primeraný a spravodlivý. Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi konanie obžalovaného.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, tu krajský súd z napadnutého rozsudku prevzal vecne správny a zákonný výrok o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa ust. § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zák., keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, konkrétne vo veci Okresného súdu Piešťany vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák., ktorý vykonal 29. júna 2013.

K trestu za skutok pod bodom 2/

Krajský súd postupom podľa § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal aj výrok o treste za skutok v bode 2/, aj keď tento výrok obžalovaný v odvolaní nenamietal, resp. mu nevytýkal konkrétne nesprávnosti, keďže uvedený výrok má svoj podklad vo výroku o vine ohľadom skutku pod bodom 2/, ktorý krajský súd nezrušil.

Pri prieskume tohto výroku sa krajský súd zameril, nezistiac chyby odôvodňujúce podanie dovolania, len na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu pričom zistil, že okresný súd vykonal ohľadom tohto výroku dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku. Krajský súd považuje zistenia, ktoré bral okresný súd do úvahy pri určení druhu trestu a jeho výmery, vrátane zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, za správne, ktoré potom okresný súd relevantným spôsobom aj vyhodnotil.

Okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov je trestom zákonným z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby, ale i druhu trestu. Tu správne okresný

súd poukázal na to, že obžalovanému patrí za tento skutok samostatný trest, keďže súdené trestné činy pod bodmi 1/ a 2/ nie sú spáchané vo viacčinnom súbehu, nakoľko ich súbeh bol prerušený doručením trestného rozkazu obžalovanému do vlastných rúk 25. novembra 2019 (s účinkami vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku) v pôvodne samostatne vedenej trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/302/2019 (ohľadom skutku pod bodom 1/ výroku o vine rozsudku). Rovnako je aj trestom spravodlivým a primeraným, najmä vo vzťahu k osobe obžalovaného, okolnostiam trestnej činnosti a následku, ktorý bol trestným činom spôsobený. Takto uložený trest v sebe obsahuje prvky individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd obžalovaného správne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin tak, ako bolo konštatované vyššie v texte.

Zhrnutie

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu za skutok pod bodom 1/ a na základe § 322 ods. 3 r. por. sám rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku (enunciáte) tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, toto krajský súd ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.